

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členov senátu JUDr. Soni Mesiarkinovej a JUDr. Mariána Sluka, PhD., v právnej veci navrhovateľov **1/ J. B.**, bývajúceho vo Z., **2/ M. B.**, bývajúcej vo Z., **3/ J. B.**, bývajúceho vo Z., **4/ O. B.**, bývajúceho vo Z., zastúpení advokátskou kanceláriou Ulianko & Holčík, s.r.o., so sídlom vo Zvolene, Námestie SNP 41, proti odporcom **1/ S. Š.**, bývajúcemu vo Z., zastúpenému JUDr. Vladimírom Rybovičom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie Štefana Moyzesa 4, **2/ A. Š.**, bývajúcemu vo Z., **3/ M. Š.**, bývajúcej vo Z., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Zvolen pod sp.zn. 17C 31/2009, o dovolaní navrhovateľov 1/ až 4/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. septembra 2012, sp.zn. 17Co 73/2012 a proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2012, sp.zn. 17Co 73/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. septembra 2012 sp.zn. 17Co 73/2012 **z a m i e t a .**

Dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. septembra 2012 sp.zn. 17Co 73/2012 **o d m i e t a .**

Navrhovatelia 1/ až 4/ sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcovi 1/ náhradu trov dovolacieho konania v sume 79,58 € k rukám jeho právneho zástupcu

JUDr. Vladimíra Ryboviča, advokáta so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie Štefana Moyzesa 4, do troch dní.

Odporcom 2/ a 3/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Zvolen rozsudkom z 8. decembra 2011, č.k. 17 C 31/2009- 635 určil, že do dedičstva po nebohom J. B., naposledy bytom O., patria spoluvlastnícky podiel o veľkosti 1/2 na pozemku parcele reg. "E" parc. č. Y, o výmere 6191 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., spoluvlastnícky podiel o veľkosti 28/30 na pozemku parcele reg. "E" parc. č. Y o výmere 5597 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 4645 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 1432 m², orná pôda, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 3786 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 266 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 267 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 5139 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 903 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., pozemok parcela reg. "E" parc. č. Y o výmere 760 m², trvalé trávnaté porasty, zapísaný na LV č. X., vedené katastrálnym úradom Banská Bystrica, Správa Katastra Zvolen, obec Zvolen v katastrálnom území M.. Odporcov 1/ až 3/ zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť navrhovateľom trovy konania v sume 2 903,81 € na účet právneho zástupcu navrhovateľov a vrátil navrhovateľom zálohu na trovy znaleckého dokazovania v sume 500 €. V odôvodnení súd predovšetkým konštatoval, že navrhovatelia mali naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) a odporcovia boli v konaní pasívne vecne legitimovaní. Dospel k záveru, že generálna plná moc z 11. apríla 2007, udelená nebohým J. B., odporcovi 2/, bola v časti o nakladaní s hnutelným a nehnuteľným majetkom absolútne neplatná pre jej neurčitosť (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za absolútne neplatnú považoval aj kúpnu zmluva z 13. apríla 2007, uzatvorenú odporcom 2/ v mene nebohého J. B., predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti, pre nedodržanie písomnej formy (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Uviedol, že splnomocnenie nakladať s nehnuteľnosťami patriacimi splnomocnencovi musí obsahovať

vymedzenie právnych úkonov, na ktoré je splnomocnenec vo vzťahu k nehnuteľnostiam oprávnený, predmet právneho úkonu a jeho podstatné náležitosti (napr. určenie predmetu kúpy a kúpnej ceny v súlade s ustanovením § 588 Občianskeho zákonníka). V generálnej plnej moci z 11. apríla 2007 však nebol uvedený rozsah, v akom mal splnomocnenec právo nakladať v mene splnomocniteľa s jeho hnutel'ným a nehnuteľným majetkom. Kúpnu zmluvu z 13. apríla 2007, uzatvorenú na základe generálnej plnej moci, považoval tiež za neurčitú, a to v časti vymedzenia účastníkov právneho úkonu z dôvodu, že sporná plná moc netvorila s kúpnu zmluvou technicky jednu listinu. Kúpna zmluva bola v rozpore s ustanovením § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a preto išlo o absolútne neplatný právny úkon (§ 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorý nespôsobí právne následky ani v prípade, že na jeho základe už bolo vydané kladné rozhodnutie o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1 O.s.p. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie odporcovia 1/ až 3/.

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 12. septembra 2012, sp.zn. 17 Co 73/2012 napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým určil, že do dedičstva po nebohom J. B.B., naposledy bytom O., patria nehnuteľnosti zapísané na LV č. X., č. X., č. X., vedené Katastrálnym úradom Banská Bystrica, správa katastra Zvolen, katastrálne územie M., zmenil tak, že návrh navrhovateľov v 1/ až 4/ na určenie, že do dedičstva po nebohom J. B.B., naposledy bytom O. patria vo výroku rozsudku špecifikované nehnuteľnosti (pozemky), zamietol. Vo vzťahu k odporcovi 2/ odvolací súd žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie, pretože odporca 2/ nebol evidovaný ako vlastník sporných nehnuteľností a nie je ani dedičom po poručiteľovi J. B.. Na rozdiel od súdu prvého stupňa dospel k záveru, že dohoda o plnomocenstve z 11. apríla 2007 bola platným právnym úkonom, ktorý spĺňal všetky zákonné náležitosti podľa Občianskeho zákonníka a aj požiadavku určitosti právneho úkonu. Z obsahu dohody o plnomocenstve je zrejmé, že ide o všeobecné, neobmedzené plnomocenstvo, ktorým splnomocniteľ J. B. splnomocnil svojho zástupcu A. Š. (odporcu 2/), aby ho zastupoval v celom rozsahu pri právnych úkonoch a vyplýva z nej aj rozsah oprávnení splnomocnenca, na ktoré sa zastúpenie vzťahuje. Okrem zastúpenia pred orgánmi štátnej moci a správy, súdmi, udelil J. B. plnú moc svojmu vnukovi A. Š. tiež na nakladanie s jemu patriacim hnutel'ným a nehnuteľným majetkom v plnom rozsahu a na podpisovanie všetkých dokladov s tým súvisiacich. Takto určený rozsah oprávnení splnomocnenca oprávňoval odporcu 2/ aj na uzavretie zmluvy o prevode nehnuteľností patriacich nebohému J. B.. Občiansky zákonník

ako podmienku platnosti generálnej plnej moci totiž nestanovuje vymedzenie konkrétneho právneho úkonu (kúpnej zmluvy), na ktorý sa plná moc udeľuje, preto plná moc vo svojom obsahu nemusí kopírovať predmet tohto právneho úkonu, resp. jeho podstatné obsahové náležitosti. Plná moc okrem nezameniteľného označenia osoby splnomocniteľa a splnomocnenca, musí obsahovať len vymedzenie rozsahu splnomocnencovho oprávnenia. Za vadu plnej moci odvolací súd nepovažoval ani to, že v nej nebolo uvedené komu a za akú cenu majú byť nehnuteľnosti predané. Plnú moc bolo potrebné interpretovať v tom zmysle, že splnomocnenec bol splnomocnený, aby podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia vybral osobu kupujúceho a dohodol s ním kúpnu cenu. O tom, že vôľu nebohého J. B. prejavenu generálnym plnomocenstvom treba vykladať týmto spôsobom svedčia aj vykonané dôkazy preukazujúce, že J. B. býval pred svojou smrťou v domácnosti odporcov, ktorí zabezpečovali celodennú starostlivosť o neho a sám prejavil úmysel previesť nehnuteľnosti do vlastníctva odporcu 1/. Za platnú považoval odvolací súd aj kúpnu zmluvu z 13. apríla 2007, ktorou boli v návrhu označené nehnuteľnosti prevedené z nebohého J. B. v zastúpení odporcu 2/ do vlastníctva odporcu 1/. Skutočnosť, že plná moc netvorila technickú jednotu s kúpnu zmluvou pri jej podpise, resp. pri podaní návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, nemala vplyv na jej platnosť. Uvedená okolnosť je len procesným nedostatkom podmienky konania v konaní o zápise vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností vkladom, čo vyplýva z ustanovenia § 30 ods. 5 písm. d/ zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, ktorý bol v konaní účastníkmi katastrálneho konania (odporcami 1/ a 2/) odstránený. V zmysle ustanovenia § 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zmluvy o prevodoch nehnuteľností musia mať písomnú formu. Pre uzavretie zmluvy v písomnej forme stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine. Občiansky zákonník umožňuje (§ 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nechať sa zastúpiť pri právnom úkone inou fyzickou alebo právnickou osobou. Pokiaľ je potrebné, aby sa právny úkon urobil v písomnej forme (zmluvy o prevodoch nehnuteľností), potom sa aj plnomocenstvo musí udeliť písomne. Zákon však ako predpoklad platnosti zmluvy o prevode nehnuteľnosti nevyžaduje, aby plná moc na zastúpenie pri uzavretí tejto zmluvy bola jej nedielnou súčasťou a so zmluvou tvorila technickú jednotu. Vôľu nebohého J. B. uzavrieť kúpnu zmluvu na základe plnej moci prejavil odporca 2/, preto podmienku v zmysle § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka možno vyžadovať len vo vzťahu k prejavom vôle medzi odporcom 1/ a odporcom 2/ a táto bola splnená, pretože ich prejavy sú na rovnakej listine (zmluve). Prítomnosť splnomocniteľa pri uzavretí kúpnej zmluvy nebola potrebná.

Vzhľadom na tieto závery odvolací súd už neskúmal účinky možnej neplatnosti kúpnej zmluvy z 13. apríla 2007 na iné právne vzťahy založené následnou kúpnu zmluvou z 27. novembra 2007 medzi odporcom 1/ ako predávajúcim a odporcom 2/ ako kupujúcim. V kontexte na odkaz odporcov na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 311/2008 z 30. marca 2010 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17 Co 217/2007 v tom, že prípadné zrušenie kúpnej zmluvy z 13. apríla 2007 nemá vplyv na nasledujúce záväzkové vzťahy medzi odporcom 1/ a odporcom 2/, odvolací súd poznamenal, že základnou skutkovou okolnosťou týchto rozhodnutí bolo, že predchádzajúci právny úkon zanikol v dôsledku odstúpenia od platnej zmluvy (odstúpením od zmluvy sa zrušuje právny titul, na základe ktorého došlo k nadobudnutiu vlastníctva). Uvedený stav treba odlišovať od situácie, keď je namietaná absolútna neplatnosť právneho úkonu. Z týchto dôvodov na základe iného právneho posúdenia veci podľa § 220 O.s.p. odvolaniu odporcov vyhovel a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 24. septembra 2012 sp.zn. 17Co 73/2012 v konaní o odvolaní odporcov proti rozsudku okresného súdu rozhodol o trovách konania v zmysle § 224 ods. 2 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľom 1/ až 4/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť odporcom 1/ až 3/ náhradu trov konania vo výške 2249,78 € na účet ich právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie navrhovateľa 1/ až 4/ (ďalej aj „dovolatelia“). Jeho prípustnosť odôvodnili ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. (postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom). Ako dovolací dôvod označili aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. (rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. videli v nedostatočnosti, zmätočnosti a nezrozumiteľnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, najmä pokiaľ ide o otázku zachovania technickej jednoty zmluvy. Za nesprávny považovali právny názor odvolacieho súdu, že nespojenie generálnej plnej moci z 11. apríla 2007 s kúpnu zmluvou z 13. apríla 2007 pred jej podpisom, nemá za následok absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy, pričom argumentovali právnym názorom vysloveným v stanovisku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Cpj 33/2001. Podľa ich názoru odvolací súd nesprávne posúdil aj otázku platnosti a určitosti plnej moci z 11. apríla 2007, pričom trvali na tom, že generálna plná moc je neurčitá. Dovolatelia spochybnili aj právny záver odvolacieho súdu o nedostatku pasívnej legitímácie odporcu 2/, poukázali na to,

že odporca 2/ bol v priebehu plynutia času tiež výlučným vlastníkom sporných pozemkov a preto je nutné, aby sa rozhodnutie súdu vzťahovalo aj na neho. Navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok odvolacieho súdu zmenil a rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil a zaviazal odporcov na náhradu trov dovolacieho konania. V závere napadli dovolatelia aj uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré obsahuje závislý výrok vo vzťahu k napadnutému rozsudku a preto žiadali, aby dovolací súd v prípade vyhovenia ich dovolaniu toto uznesenie zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odporca 1/ vo svojom vyjadrení dovolanie navrhovateľov označil za nedôvodné a uviedol, že odvolací súd pri rozhodovaní vo veci použil správne ustanovenia právnych predpisov, správne ich interpretoval a aplikoval. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a priznal mu právo na náhradu trov konania.

Odporcovia 2/ a 3/ sa k dovolaniu navrhovateľov nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1.januárom 2015, pretože dovolanie bolo podané pred týmto dátumom)] po zistení, že dovolanie podali včas oprávnené osoby (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpené v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľov nie je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní

uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z najzávažnejších procesných väd, zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Navrhovatelia 1/ až 4/ vady konania v zmysle § 237 a/ až e/ a g/ nenamietali a ich existenciu nezistil ani dovolací súd.

Dovolatelia výslovne namietali vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorá mala spočívať v nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo 3. decembra 2015 Stanovisko, ktorého právna veta znie : „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

S poukazom na citované stanovisko je vada nepreskúmateľnosti rozhodnutia namietaná dovolateľom považovaná za tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods.2 písm. b/ O.s.p. „Inou vadou konania“ podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. sa rozumie error in procedendo – porušenie ustanovenia zákona upravujúceho konanie od začiatku až do skončenia (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 591/2012 zo 4. septembra 2013). O takúto vadu ide teda vždy v procesne nesprávnom postupe súdov,

ktorý však na rozdiel od procesných väd konania uvedených v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd, vzhľadom na procesnú prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods.1 O.s.p., pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu splnenia kritérií v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že námietky dovolateľov v tomto smere nie sú dôvodné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.).

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Judikatúra ESLP však nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. K otázke riadneho odôvodnenia súdnych rozhodnutí sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí

súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p., a súčasne obsahuje aj vysvetlenie všetkých dôvodov, ktoré boli v prejednávanej veci pre posúdenie žalobného nároku podstatné, a pre ktoré vec z právneho hľadiska posúdil inak ako okresný súd. Odôvodnenie jeho rozsudku predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia (obsahuje 1/ opis skutkového stavu, 2/ priebeh konania, 3/ stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, 4/ výsledky vykonaného dokazovania a 5/ citáciu právnych predpisov aplikovaných na prejednávaný prípad). Odvolací súd prijatý záver, že generálna plná moc z 11. apríla 2007, udelená nebohým J. B. odporcovi 2/, je platným (aj určitým) právnym úkonom, zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. V odôvodnení rozhodnutia sa odvolací súd podrobne zaoberal aj tým, prečo platnosť kúpnej zmluvy uzatvorenej splnomocnencom nie je podmienená technickou jednotou zmluvy s plnou mocou a jeho závery sú v tomto smere jasné a preskúmateľné. Vychádzal zo znenia ustanovenia § 46 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a zákonom stanovených požiadaviek pre platnosť písomných právnych úkonov, ktoré nevyžadujú, aby plná moc bola technicky spojená so zmluvou. Uviedol, že ide len o procesný nedostatok vo vkladovom konaní, ktorý nie je zákonným dôvodom neplatnosti nadobúdacieho titulu. Dovolací súd zdôrazňuje, že námietky dovolateľov síce formálne smerovali voči odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosti, obsahovo však predstavujú námietky voči právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom a dovolací súd ich vyhodnotil v rámci prieskumu správnej právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie o zmene rozsudku súdu prvého stupňa a neodôvodnenosti nároku navrhovateľov.

Konanie odvolacieho súdu nebolo zaťažené tzv. inou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a námietka dovolateľov o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu nie je dôvodná.

Dovolací súd následne pristúpil ku skúmaniu vecnej správnej napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z hľadiska dovolacieho dôvodu § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. uplatneného navrhovateľmi.

Právnym posúdením vecí je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Dovolacia argumentácia navrhovateľov o nesprávnosti právneho posúdenia vecí odvolacím súdom bola založená na ich tvrdení, že **1/** plná moc udelená na uzatvorenie zmluvy o prevode nehnuteľností musí tvoriť technicky jednotnú listinu s kúpnu zmluvou už pri jej podpise, **2/** plná moc z 11. apríla 2007 je neurčitá v časti vymedzenia oprávnení splnomocnenca, pretože v nej nie sú špecifikované nehnuteľnosti, na ktoré sa vzťahuje, a z tohto dôvodu je neplatná, **3/** odporca **2/**, ako právny predchodca súčasného vlastníka sporných nehnuteľností, je v konaní pasívne legitimovaný.

Ad 1/ V záhlaví kúpnej zmluvy z 13. apríla 2007 bol ako predávajúci uvedený J. B., zastúpený podľa generálnej plnej moci A. Š. (odporca **2/**), a ako kupujúci S. Š. (odporca **1/**). Z obsahu kúpnej zmluvy je jednoznačne zrejmé, že ju za nebohého J. B. uzavrel na základe hmotnoprávnej plnej moci zástupca (§ 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a že tak konal ako jeho zástupca (§ 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Generálna plná moc z 11. apríla 2007 nebola pripojená ku kúpnej zmluve pri jej podpise.

Odvolací súd vo vzťahu k otázke technickej jednoty kúpnej zmluvy a plnej moci uviedol, že zákon ako predpoklad platnosti zmluvy o prevode nehnuteľností nevyžaduje, aby plná moc na zastúpenie pri uzavretí tejto zmluvy bola jej nedielnou súčasťou a so zmluvou tvorila technickú jednotu. Vôľu nebohého J. B. uzavrieť kúpnu zmluvu za neho na základe plnej moci prejavil odporca **2/**, preto podmienku v zmysle § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka možno vyžadovať len vo vzťahu medzi odporcom **1/** a odporcom **2/** a táto bola splnená, pretože ich prejavy sú na rovnakej listine (zmluve). S týmito závermi sa dovolací súd plne stotožňuje.

Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

Podľa § 46 ods. 1 Občianskeho zákonníka písomnú formu musia mať zmluvy o prevodoch nehnuteľností, ako aj iné zmluvy, pre ktoré to vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, pre uzavretie zmluvy písomnou formou stačí, ak dôjde k písomnému návrhu a k jeho písomnému prijatiu. Ak ide o zmluvu o prevode nehnuteľnosti, musia byť prejavy účastníkov na tej istej listine.

Podľa § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsahu splnomocnencovho oprávnenia. Podľa ods. 4 tohto ustanovenia ak je potrebné, aby sa právny úkon urobil v písomnej forme, musí sa plnomocenstvo udeliť písomne. Písomne sa musí plnomocenstvo udeliť aj vtedy, ak sa netýka len určitého právneho úkonu.

Podľa § 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak z právneho úkonu nevyplýva, že niekto koná za niekoho iného, platí, že koná vo vlastnom mene. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak splnomocnenec koná v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, vzniknú tým práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi.

Sankcia neplatnosti právneho úkonu sa uplatní len vtedy, ak zákon (dohoda) určitú formu (napr. písomnú) alebo určitú náležitosť písomnej formy (napr. prejavy účastníkov musia byť na tej istej listine) včítanie ich pojmových atribútov obligatórne vyžaduje a táto sa nerešpektuje. Právny úkon nemôže byť teda postihnutý neplatnosťou pri nedodržaní takej formálnej náležitosti, splnenie ktorej zákon (dohoda) výslovne pre určitý právny úkon nestanovuje. Neplatnosť právneho úkonu (v prípade nedodržania zákonom vyžadovanej formy absolútna neplatnosť právneho úkonu), totiž spôsobuje závažné právne dôsledky (nastáva bez ďalšieho priamo zo zákona, na právny úkon sa hľadí ako by nebol urobený).

Pre posúdenie otázky technickej jednoty zmluvy o prevode nehnuteľností s plnou mocou je potrebné vychádzať práve z už spomínaného ustanovenia § 46 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré výslovne stanovuje, že písomná forma týchto zmlúv je zachovaná, ak sú prejavy vôle účastníkov na tej istej listine. V zmysle § 31 ods. 1 a § 32 ods. 2 veta prvá

Občianskeho zákonníka, ak v mene predávajúceho vystupuje a koná splnomocnenec, on je tou osobou, ktorá technicky prejaví vôľu za splnomocniteľa- vlastníka predmetu prevodu (nie vlastnú vôľu) a ktorej prejav vôle musí byť na tej istej listine ako prejav vôle kupujúceho. Podstatou a zmyslom plnomocenstva, ako jednostranného právneho úkonu splnomocniteľa adresovaného tretím osobám, je preukázanie existencie jeho skutočnej vôle dať sa zastúpiť osobou splnomocnenca pri právnych úkonoch vymedzených v plnej moci. Samotná plná moc teda nezakladá žiadne hmotnoprávne oprávnenie splnomocnenca vo vzťahu k predmetu zmluvy o prevode nehnuteľností, ktoré by sa odrazilo v obsahu zmluvy, jej náležitostiach a stalo by sa tak nedielnou súčasťou samotnej kúpnej zmluvy.

Ustanovenia § 40 a § 46 Občianskeho zákonníka ani iný právny prepis nevyžadujú výslovne, aby plná moc bola súčasťou kúpnej zmluvy. Pretože sa naviac podľa § 30 ods. 5 písm. d/ zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv pripojuje ako príloha k návrhu na vklad a nie k zmluve, nemohlo by byť ani jej prípadné nepredloženie k návrhu na vklad bez ďalšieho dôvodom k jeho zamietnutiu. Katastrálny úrad by bol najprv povinný vyzvať navrhovateľa k doplneniu plnej moci.

V prejednávanej veci písomné plnomocenstvo 11. apríla 2007 udelené splnomocnencovi (odporcovi 2/) spĺňalo náležitosti uvedené v § 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka, nebolo však pevne spojené s predmetnou kúpnu zmluvou (uzavretou 13. apríla 2007 medzi odporcami 1/ a 2/); táto skutočnosť ale nerobí túto zmluvu neplatnou, pretože z jej obsahu je jednoznačne zrejmé, že ju za splnomocniteľa uzavrel na základe hmotnoprávnej plnej moci zástupca (§ 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a že tak konal ako zástupca (§ 32 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Skutočnosť, že je zmluva uzavretá v zastúpení, musí vyplývať zo samotnej vecnej zmluvy. Nedielnou súčasťou zmluvy musí byť plná moc len vtedy, keď zo samotnej zmluvy nie je zrejmé, že ju uzavrel za účastníka jeho zástupca. Ak je táto skutočnosť zo zmluvy zrejmá, je plná moc prílohou na vklad bez podmienky neoddeliteľnosti od zmluvy.

Stanovisko najvyššieho súdu 69/2001 (Cpj 33/2001), na ktoré sa dovolatelia odvolávajú, sa týka len technickej jednoty a/ zmluvy o prevode nehnuteľnosti ako takej, t.j. v zmysle, ak sa zmluva skladá z viacerých listov, musia byť všetky hárky pevne spojené tak, aby tvorili technickú jednotu, za b/ zmluvy o prevode nehnuteľnosti a úradne overeného geometrického plánu. Z tohto stanoviska však nevyplýva, že plná moc tvorí nedielnu prílohu

zmluvy o prevode nehnuteľností, z ktorého dôvodu by musela spolu s kúpnu zmluvou tvoriť technickú jednotu pod sankciou neplatnosti a preto ho ani nemožno aplikovať na prejednávany prípad. Dovolací súd poznamenáva, že závery tohto stanoviska najvyššieho súdu boli prekonané jeho následnou neskoršou judikatúrou (viď rozsudok najvyššieho súdu z 5. októbra 2006 sp.zn. 3 Sž-o-KS 55/2006 (R 32/2008), rozsudok z 18. januára 2011 sp.zn. 3Sžo 64/2010, uznesenie z 28. júla 2010 sp.zn. 4 Cdo 93/2009, uznesenie z 26. septembra 2012 sp.zn. 6 Cdo 64/2011, uznesenie z 28. mája 2015 sp.zn. 8Cdo 167/2014). K otázke technickej jednoty listín sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 28. apríla 2014 sp.zn. IV.ÚS 15/2014, a zaujal názor, že pri posudzovaní platnosti zmlúv je potrebné vychádzať z princípu zmluvnej voľnosti a priority výkladu zmlúv, ktorý nevedie k neplatnosti zmlúv.

Ad 2 / V prejednávanej veci odvolací súd dospel k právnenému záveru, že generálna plná moc z 11. apríla 2007 spĺňa všetky zákonné náležitosti a je určitým, a teda platným právnym úkonom. Dovolatelia vyvodzovali svoj opačný názor z toho, že v plnej moci neboli výslovne špecifikované nehnuteľnosti, ktorých sa prevod týkal, pričom plná moc bola neurčitá aj pre samotných odporcov, ktorí na seba nepreviedli celý majetok nebohého J. B., ale len sporné nehnuteľnosti.

Z hľadiska rozsahu oprávnení udelených splnomocnencovi rozlišujeme medzi plnou mocou všeobecnou (generálnou), ktorá oprávňuje splnomocnenca k všetkým právnym úkonom v mene splnomocniteľa (okrem tých, ktoré vyžadujú osobitnú plnú moc), a osobitnou (špeciálnou) plnou mocou, ktorá splnomocnenca oprávňuje iba na určitý konkrétny právny úkon, poprípade na určitý druh právnych úkonov. Okrem prípadu, kedy zákon vyžaduje špeciálnu plnú moc na vykonanie určitého právneho úkonu (napr. na odmietnutie dedičstva), je vecou splnomocniteľa, či ku každému právnenému úkonu, ktorý má byť vykonaný v jeho mene vystaví splnomocnencovi zvláštnu plnú moc, alebo či mu udelí všeobecnú plnú moc. Pokiaľ ide o uzatvorenie kúpnej zmluvy splnomocnencom, občiansky zákonník nemá žiadne špeciálne ustanovenie, ktoré by kládlo na obsah plnej moci v tomto prípade nejaké osobitné požiadavky (náležitosti). Plná moc udelená na podpis zmluvy o prevode nehnuteľnosti musí teda spĺňať len všeobecné náležitosti v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka pre platnosť právneho úkonu a súčasne náležitosti stanovené pre obsah tohto úkonu v ustanovení § 31 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ by dovolací súd pripustil výklad, že splnomocnenie na právny úkon týkajúci sa práv k nehnuteľnostiam vyplývajúce z generálnej plnej moci musí

obsahovať presnú špecifikáciu nehnuteľnosti a podstatné náležitosti uzatváraného zmluvného vzťahu, bolo by to síce v záujme právnej istoty tretích osôb avšak nad rámec obsahu právnych noriem a navyše by to poprelo samotnú existenciu generálnych plných mocí. Okrem toho by takýto výklad znamenal založenie ďalšej, zákonu nezodpovedajúcej, obsahovej náležitosti generálnej plnej moci.

V zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon musí byť určitý a zrozumiteľný. Právny úkon sa považuje za neurčitý v prípade, ak jeho obsah nie je zrejмый ani za použitia výkladových pravidiel § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to buď preto, že v ňom použitý slovný výraz pripúšťa rozličný výklad alebo jeho obsah nie je možné vymedziť bez pochybností. Inými slovami za určitý právny úkon možno považovať taký, z ktorého obsahu je zjavné kto ho urobil, komu je adresovaný a čo bolo jeho predmetom, pričom tento predmet musí byť definovaný tak, aby nemohlo dôjsť k jeho zámene. Kategória určitosti sa pritom posudzuje nie z pohľadu účastníkov právneho úkonu (zmluvného vzťahu), ale vo všeobecnosti t.j. právny úkon nesmie vzbudzovať pochybnosti o jeho obsahu ani u osôb, ktoré jeho účastníkmi neboli.

Plná moc, ktorou nebohý J. B. poveril odporcu 2/ konať v jeho mene a vykonávať za neho právne úkony, je zreteľne v záhlaví označená ako „Generálna plná moc“. V tejto plnej moci okrem explicitného slovného vyjadrenia, že ide o generálnu (všeobecnú) plnú moc je uvedené, že odporcu 2/ splnomocňuje, aby ho v plnom rozsahu zastupoval pred všetkými orgánmi štátnej moci a správy, súdmi ako i daňovými úradmi, peňažnými ústavmi na vykonávanie právnych úkonov s tým súvisiacich, a to aj v prípadoch, kde zákon vyžaduje osobitnú plnú moc. Ďalej sa v plnej moci uvádza, že odporcu 2/ splnomocňuje, aby v jeho mene nakladal s jemu patriacim hnutel'ným aj nehnuteľným majetkom v plnom rozsahu a taktiež, aby podpisoval všetky doklady s tým súvisiace. Pravosť podpisu splnomocniteľa bola úradne osvedčená notárkou Mgr. Darinou Beranovou, pod poradovým číslom O 293363/2007. Z takto vymedzeného rozsahu oprávnení splnomocnenca vyplýva, že plná moc sa vzťahovala aj na právne úkony spočívajúce v nakladaní so všetkým hnutel'ným a nehnuteľným majetkom splnomocniteľa. Pokiaľ ide o výklad pojmu „nakladanie“ treba ho vykladať aj s ohľadom na jazykové spojenie použité v plnej moci „nakladať...v plnom rozsahu“. V konkrétnom prípade teda možno jeho obsah vyložiť ako uskutočňovanie akýchkoľvek (dvojstranných či jednostranných) právnych úkonov, ktorými by mohol byť zmenený doterajší právny stav veci alebo práva, znamená, že vec (v konkrétnom prípade

nehnutelnosť) sa môže previesť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou na iného, zaťažiť záložným právom, právom zodpovedajúcim vecnému bremenu, predkupným právom s účinkami vecného práva, nájomným právom, inými právami.

Skutočnosť, že v plnej moci nie sú jednotlivo špecifikované nehnuteľnosti, ktorých sa prevod týkal, nespôsobuje pri generálnej plnej moci neurčitosť právneho úkonu. Iná by bola situácia, ak by splnomocniteľ nešpecifikoval výslovne nehnuteľnosť v tzv. osobitnej plnej moci. Plná moc teda nevzbudzuje pochybnosti, že splnomocniteľ ponechal odporcovi 2/ dispozíciu nad všetkým svojím majetkom, pričom pohnútky, ktoré ho k tomu viedli a aj prípadná skutočná vôľa splnomocniteľa previesť na odporcu nie všetky, ale len niektoré konkrétne nehnuteľnosti, vzhľadom k jeho úmrtiu už nie je zistiteľná, avšak obsah plnej moci a v ňom použité slovné spojenia sú v tomto prípade celkom jednoznačné a nevzbudzujúce pochybnosti o jej obsahu. Plná moc sa vzťahovala na všetok majetok, ktorý v čase jej vystavenia nebohému J. B. patril. Navonok prejavenu vôľu nebohého J. B. je preto potrebné vykladať v prospech jej platnosti a rešpektovať ju, a to aj napriek subjektívnej predstave navrhovateľov o inom spôsobe prerozdelenia majetku patriacemu J. B., ktorý mal právo sám rozhodnúť komu ho napokon prenechá. Skutočnosť, že na základe tejto plnej moci nebol prevedený celý majetok patriaci splnomocniteľovi, ale len sporné nehnuteľnosti, nedokazuje, že splnomocnenec nemal predstavu o rozsahu udeleného splnomocnenia, bolo totiž na jeho vlastnej úvahe, aké právne úkony na podklade generálnej plnej moci vykoná.

Vzhľadom na vyššie uvedené aj podľa názoru dovolacieho súdu je nepochybné, že plná moc udelená nebohým J. B. obsahuje zákonné náležitosti, je platným a určitým právnym úkonom.

Ad 3/ Dovolatelia ďalej namietali, že odporca 2/ je v konaní pasívne legitimovaný, pretože bol vlastníkom sporných nehnuteľností pred tým, ako nehnuteľnosti nadobudol odporca 1/. Odvolací súd pri svojom závere o nedostatku pasívnej legitimácie odporcu 2/ vychádzal z toho, že v katastri nehnuteľností nie je evidovaný ako vlastník sporných nehnuteľností a nie je ani dedičom po poručiteľovi J. B.. Samotná okolnosť, že bol splnomocnencom nebohého J. B. neodôvodňuje záver, že odporca 2/ je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého by mu vo vzťahu k navrhovateľom vyplývali konkrétne povinnosti. Aj tieto závery odvolacieho súdu sú vecne správne a dovolací súd ich dopĺňa o nasledovné.

Vecná legitímácia ako základný predpoklad úspešnosti žaloby je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). Vecnú legitímáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide (uznesenie najvyššieho súdu z 31. januára 2011 sp.zn. 5 MCdo 1/2010).

V konaní o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva sú bez pochybností nositeľmi aktívnej vecnej legitímácie dedičia poručiťľa určení v zmysle hmotnoprávnych ustanovení § 473 a nasl. Občianskeho zákonníka. V konaní nebolo sporné, že odporca 2/ nie je dedičom nebohého J. B. a navyše nie je v konaní ani v postavení navrhovateľa.

Keďže konanie o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva je konaním o určenie práva (vlastníckeho práva k majetku poručiťľa), účastníkmi konania sú navrhovatelia, ktorí tvrdia, že im svedčí vlastnícke právo vo vzťahu k spornej nehnuteľnosti, a na druhej strane sú to osoby, ktoré ich vlastnícke právo popierajú, pretože sú ako vlastníci evidovaní v katastri nehnuteľností v čase vyhlásenia rozhodnutia súdu (§ 154 ods. 1 O.s.p.). Je tomu tak preto, že rozhodnutie súdu vydané v tomto konaní bude mať za následok zmenu zápisu vlastníka spornej nehnuteľnosti v katastri nehnuteľností (§ 5 ods.2 v spojení s § 34 ods.1 zákona č.162/1995 Zb. katastrálny zákon) a zasiahne tak do právnej sféry evidovaného vlastníka, ktorého právo v dôsledku súdneho rozhodnutia zanikne. Z toho je zrejmé, že právni predchodcovia evidovaných vlastníkov nie sú v tomto konaní vecne legitimovaní, pretože rozhodnutie súdu nemá žiadny dopad na ich práva a povinnosti, t.j. nezakladá, nemení ani neruší žiadne práva či povinnosti týchto subjektov vo vzťahu k navrhovateľom a súčasne takéto subjekty ani nejakým spôsobom nezasahujú do právnej sféry navrhovateľov (ich právny status nepopiera vlastnícke právo navrhovateľov). Nositeľmi práv a povinností, o ktorých ide v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, t.j. vecne legitimovanými subjektmi sú teda tí, ktorí deklarujú, že im svedčí skutočné vlastnícke právo k nehnuteľnosti a na druhej strane tí, ktorí sú fakticky ako jej vlastníci zapísaní v katastri nehnuteľností.

S poukazom na vyššie uvedené pre posúdenie pasívnej legitímácie odporcu 2/ v konaní o určenie, že vec patrí do dedičstva, bolo rozhodujúce skutkové zistenie, či nehnuteľnosti, ku ktorým sa navrhovatelia domáhali určenia vlastníckeho práva, boli v čase rozhodovania odvolacieho súdu vo vlastníctve (spoluvlastníctve) osôb, od ktorých navrhovatelia odvodzovali svoje nároky (t.j. vo vlastníctve odporcov 1/ a 2/). V prejednávanej veci nebolo sporné, že odporca 2/ nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, rozhodnutím súdu preto nebude nijako dotknutý na svojich právach, existenciu akýchkoľvek práv vo vzťahu k sporným nehnuteľnostiam ani v teoretickej rovine nedeclaruje a len skutočnosť, že v minulosti po určitú dobu figuroval ako ich vlastníak, nezakladá jeho pasívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že navrhovatelia neopodstatnene napadli rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nespočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) a keďže neboli zistené ani ďalšie dôvody uvedené v § 241 ods. 2 O.s.p., ktoré by mali za následok nesprávnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľov 1/ až 4/ zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

Dovolatelia svojím dovolaním napadli aj uznesenie odvolacieho súdu z 24. septembra 2012 sp.zn. 17Co 73/2012 o trovách konania. Napadnuté rozhodnutie má povahu uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.); prípustnosť dovolania proti nemu vylučuje ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. Keďže dovolací súd nezistil v konaní odvolacieho súdu o trovách konania žiadnu procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p., dovolanie voči tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietol v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešným odporcom 1/ až 3/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľom 1/ až 4/, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal odporcovi 1/ náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za jeden úkon právnej služby, ktorú poskytol odporcovi 1/ vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľov (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 58,69 €, čo s náhradou výdavkov

za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky, t.j. 7,63 €)], vrátane DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky), predstavuje spolu 79,58 €. Dovolací súd nepriznal odporcovom 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na priznanie tejto náhrady (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 ods. 1, 2 O.s.p a § 142 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ odporca 1/ zastúpený tým istým advokátom už v konaní na súdoch nižších stupňov, požadoval náhradu trov dovolacieho konania aj za iný úkon právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia), dovolací súd postupoval v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 145/2010, 3 Cdo 339/2013, 5 Cdo 51/2009, 3 Cdo 446/2013) a odporcovi 1/ náhradu trov za tento úkon nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. februára 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová